

I

Тебе співець, піднісши понад зорі,
Таким безсмертним світлом оточив,
Що досі ще крізь далечінь віків
Пронизують нас промені прозорі.

Як жадібно ти ловиш, темнозора,
Пливке, як пух, летюче листя слів,
Коли дзвінкі дощі моїх рядків
Шумлять, немов осінні осоки.

Що всі скарби, затоплені в морях!
Раптову радість і той блиск дитячий,
Який спалахує в твоїх очах,
Не проміняю ні на що: неначе
Блакитний місяць, вплива з долонь
Твоє волосся чорне й смагла скронь.

II

Ти вся ще провесна, о Беатріче!
В тобі все світло ранкове зорі,
Що ним співці, поети й малярі
Колись наситили середньовіччя.

Ще перші сльози радості й горичі
Дрижать, як на березовій корі,
Але вже славлять янголи вгорі
Твоє ім'я, благословенне тричі.

Поглянь, тепер твої всі ночі й дні
Круг тебе дивним сяйвом заясніли

І засліпили нас, мов крила білі:
Бо серед скель в похмурій тишині
Своїх терцин холодні діаманти
Тобі вплітав у шату темний Данте.